

Mukli Ágnes**Este 11**

Éjbe zárt szakadék volt minden esténk,
nevetéssel teli halk gúnykacaj,
te csak fuldoklón, merészen neveltél,
hitembe martad szavad, fájdalmasan.
Gáncsokat vetett közénk a gyanakvás,
rideg villámként villogtak szemedben,
boldogságunkat tékozló pazarlás,
nyugalمام, tévhiteimben kerestem.
Félszavakból lettek új félmondatok,
forrongtak közöttünk, mint izzó láva,
egymáshoz csupaszodtak zengő hangon,
nyughatatlanul évődtek, hiába.

Ablakomban kókad cirógatásom,
tikkadt szomja, szétárad számban lassan,
korty víz kell tiszta félhanghoz belátom,
hogy vétkem koldusom kezébe adjam.

Üresen tátong tányér az asztalon
vacsora a tűzhelyen már rég hideg
Nem jössz? - kérdezem, csendedet faggatom
hitetlen hittel, hogy itt vagy elhiszed.
De maradsz, valami marasztal folyton,
szakadt szóközökké virágzik a majd,
öleléseidből magam kioldom,
szabadon lélegzem, vánszorgok magam.
Mégkésett havat szórt a tél kertemre,
dermedten alszik a szentjánosbogár,

virágom faggyal takarta, elvette,
mégis minden csengő szirmot megcsodál.

Csak este ne lenne vaksötét az ég,
ne lenne szótlán a vétlen hallgatás,
mint hó hegytetőkre vissza-vissza tér,
ébredlétemben vergődik a magány.